

PERDRE LA IL·LUSIÓ

En contemplar, des de la talaia privilegiada que només s'aconsegueix amb els anys i amb la insalvable legislació administrativa, la situació de la societat a la qual hom pertany –ni que sigui amb l'actitud passiva del que ja ho ha dit tot–, esdevé impossible no fer comparacions, amb el risc evident que siguin odioses.

És un fet cert, i no voler-ho veure seria d'una cegesa irresponsable, que la il·lusió amb què, com a professionals de les diverses branques de la ciència, ens vam capbussar en el món de l'esport per aportar-hi coneixements i experiència, és quelcom que pertany al passat i que s'està molt a prop de perdre-la.

L'esport oferia, i no ha deixat d'oferir, un ampli camp d'estudi i d'investigació pel qual valia –i creiem que continua valent– la pena de renunciar a postures més còmodes i, sobre-tot, més rendibles.

És cert que el camí recorregut no ha estat precisament fàcil, però els obstacles s'havien anat vencent gràcies a una gran dosi d'il·lusió i a una esperança tossuda. En canvi, avui percebem amb tristesa i no ens fa res de dir que amb una certa nostàlgia, que aquesta il·lusió i aquesta esperança es van esborrant de les actituds i els comportaments dels nostres joves professionals.

Hom pot argüir que és un signe –trist signe!– del nostre temps i que és el conjunt de la societat que n'és responsable. La mol·lície dels temps de bonança i la falta de reflexos dels difícils, han parit generacions senceres amb un escàs ànim de lluita.

No obstant ens neguem a acceptar que una cosa tan unida al simple fet de ser joves, diríem que identificada genèticament, es pugui haver perdut sense remei: la il·lusió mai no es perd, se la mata.

J.G.

PERDER LA ILUSIÓN

Cuando desde la privilegiada atalaya, que sólo los años y la insalvable legislación administrativa pueden hacer alcanzar, se contempla la situación de una sociedad a la cual se pertenece, aunque con la actitud pasiva del que ha dicho todo lo que tenía que decir, se hace imposible no establecer comparaciones, con el riesgo evidente de que éstas sean odiosas.

Es un hecho cierto, y sería de una ceguera irresponsable no quererlo ver, que aquella ilusión con la que, profesionales en las diversas ramas de la ciencia, nos zambullimos en el mundo del deporte para aportar a éste nuestros conocimientos y nuestra experiencia, es algo que pertenece al pasado y que se está muy cerca de perder.

El deporte ofrecía, y sigue ofreciendo, un vasto campo de estudio e investigación por el que valía la pena, y creemos sigue valiendo, renunciar a posturas más cómodas y, sobre todo, más rentables.

Sin duda que el camino recorrido no ha sido precisamente fácil, pero los obstáculos se fueron venciendo gracias a una gran dosis de ilusión y una terca esperanza. Hoy, por el contrario, percibimos con tristeza, y con cierta nostalgia porque no, que esta ilusión y esta esperanza se va borrando de las actitudes y comportamientos de nuestros jóvenes profesionales.

Se podrá arguir es el signo de nuestro tiempo, triste signo, y que es la sociedad en su conjunto la responsable de que esto suceda. Evidentemente la molicie en los tiempos de bonanza y la falta de reflejos en los difíciles, han parido generaciones enteras con escaso ánimo de lucha.

Sin embargo, nos negamos a aceptar que algo tan unido al simple hecho de ser jóvenes, diríamos que genéticamente identificado, pueda haberse perdido irremediablemente: La ilusión no se pierde, se mata.

J.G.

